

EPILOGUS

Simon Snow véghez vitte azt, amire született.

Azt, amit mindenki elvárt tőle. Felkutatta a csúnya nagy gonoszt, kettőt is, és végzett velük.

Nem számított rá, hogy túléli. És nem is élte.

Baz egyszer azt mondta neki, minden egy történet, Simon pedig hős. Eközben épp táncoltak. Egymáshoz értek. Baz úgy nézett Simonra, mintha ezentúl minden lehetőségessé vált volna számukra, mintha a szerelem magától értetődő lenne.

Valóban minden egy történet. És Simon valóban hős. A nap hőse. Ekkor szokott véget érni a sztori; mindenki a „boldogan éltek, amíg meg nem haltak” felé tekint.

Ez pedig akkor történik, ha az ember a vég után is megpróbál kitartani. Az után, hogy eljött az ideje, majd lejárt. Miután véghez vitte azt, amire született.

A színház elsötétül, az oldalak kiüresednek.

Minden egy történet – Simon Snow-é pedig véget ért.

1

BAZ

Simon Snow a kanapén fekszik.

Simon Snow mostanában folyton a kanapén fekszik. Bőrtapintású, vörös szárnyát párnaként maga mögé húzza, a kezében egy doboz olcsó cidert lóbál.

Régen kardot fogott így, mintha hozzánőtt volna.

Végre nyár van Londonban. Egész nap tanulok, jövő héten vizsgák; Bunce-szal könyvekbe temetkezünk. Mindketten úgy teszünk, mintha Snow is a vizsgáira készülne. Lefogadom, hogy hetek óta nem járt az egyetem közelében. Nem szokott felkelni a kanapéről, csak ha lemegy csipszet és cidert venni; olyankor a farkát a dereka köré tekeri, a szárnyát pedig a rettenetes, bézs színű esőkabátja alá rejtí – úgy néz ki tőle, mint Quasimodo. Vagy mint egy szatír. Úgy néz ki, mintha három gyerek idiótáskodna egyetlen esőkabátban.

Legutóbb akkor láttam Snow-t a szárnya és a farka nélkül, amikor Bunce hazaért az egyik órájáról, és már gondolkodás nélkül mondta is az elrejtő igét, amiért aztán Snow nekiesett. „*Basszus már, Penny, majd szólok, ha kérek a mágiádból!*”

Penny mágiája.

Az én mágiám.

Nem olyan régen még az összes mágia *Snow-é* volt.

Ő volt a Kiválasztott, nem igaz? A legesleg. Maga a varázslat.

Bunce-szal most már, ha tehetjük, nem hagyjuk egyedül. Bejárunk az előadásokra, tanulunk (nekünk ez a dolgunk, ezek vagyunk mi), de az egyikünk mindig jelen van – teát főzünk Snow-nak, amit úgysem iszik meg, zöldséggel kínálgatjuk, amiből úgysem kér, kérdéseket teszünk fel neki, amelyekre úgysem válaszol...

Azt hiszem, többnyire a pusztá látványunkat is gyűlöli.

Azt hiszem, az *én* látványomat gyűlöli. Lehet, hogy értenem kéne a célzásból...

Simon Snow azonban mindig is gyűlölte a látványomat – néhány közelmúltbeli, keserédes alkalmat leszámítva. Valójában az egyetlen dolog, ami még ismerős, az az arckifejezése, amikor belépek a helyiségbe. Mintha egy borzalmas emlék jutna olyankor az eszébe.

Volt már rosszabb is. Korábban is szerettem már őt úgy, hogy nem volt remény...

Mit számít még egy kicsivel kevesebb?

– Azt hiszem, lemegyek curryért. Te kérsz valamit? – kérdezem.

Le sem veszi a szemét a tévéről.

Megpróbálom újra.

– Kérsz valamit, Snow?

Egy hónappal ezelőtt odamentem volna a kanapéhoz, és megérintettem volna a vállát. Három hónappal ezelőtt megpusziltam volna az arcát. Tavaly ősszel, amikor Bunce-szal beköltöztek ebbe a lakásba, úgy kellett volna elszakítanom a számat az övétől, hogy feltehessem a kérdést, ő pedig talán nem is hagyta volna, hogy végigmondjam.

Megrázza a fejét.

2

SIMON

Maya Angelou azt mondta, ha valaki felfedi előtted, kicsoda, jobb, ha hiszel neki.

Ezt egy inspiráló műsorban hallottam. Az *Esküdt ellenségek* után kezdődött, és nem kapcsoltam el.

Ha valaki felfedi előtted, kicsoda, jobb, ha hiszel neki.

Ezt fogom mondani Baznak, amikor szakítok vele.

Azért fogom én megtenni, hogy ne neki kelljen.

Látom rajta, hogy be akarja fejezni. Látom abból, ahogy rám néz. Vagyis abból, ahogy *nem* néz rám, mivel ha rám nézne, szembesülnie kéne azzal, kicsoda barommal kezdett. Micsoda vesztesel.

Baz egyetemre jár. Szárnyal.

És pont olyan helyes, amilyen mindig is volt. (*Még annál is helyesebb: magasabb, merészebb, és most már, ha kedve tartja, bármikor lehetne szakálla. Mintha a felnőttkor még nem unta volna meg, hogy folyton csak ászokat osztogasson neki.*)

Az, ami tavaly történt...

Az, ami a Mágussal és az Ürességgel történt, Bazt csak még inkább azzá tette, akinek a sors szánta. Megbosszulta az anyját. Felgöngyölítette a rejtélyt, ami öt éves kora óta kísértette. Emberként és mágusként is bizonyított.

Bebizonyította, hogy igaza volt: a Mágus tényleg gonosz. És én tényleg egy csaló voltam, „a legrosszabb Kiválasztott, akit valaha kiválasztottak”, pontosan ahogy mindig is mondta. Végig igaza volt velem kapcsolatban.

Ha valaki felfedi előtted, kicsoda, jobb, ha hiszel neki.

Amikor valaki mindent, de mindent teljes mértékben elbasz... Akkor ő maga is teljesen el van baszva.

Nem tudom, hogyan értessem meg ezt vele. Itt döglök a kanapén. Nincsenek terveim. És nincs bennem semmi ígéretes. És ez minden, ami vagyok.

Baz abba szeretett bele, ami *voltam* – a zabolázhatatlan erőbe, a potenciálba. Az atombombákban más sincs, mint potenciál.

Most az vagyok, amit az atombombák maguk után hagynak.

Most már háromfejű béka vagyok. Radioaktív köd.

Azt hiszem, Baz mostanra már szakított volna velem, ha nem sajnálna annyira. (És ha nem ígérte volna meg, hogy szeretni fog. A mágusoknak fontos a becsület.) Úgyhogy én leszek az, aki meglépi. Képes vagyok rá. Egyszer egy orksül a vállamba lőtt egy tüskét, amit a fogammal kellett kitépnem. Jól viselem a fájdalmat.

Csak hát...

Szerettem volna még néhány éjszakát ebből. Belőle, abból, ahogy itt van velem a szobában, és legalább látszatra olyanok vagyunk, mint ha az enyém lenne.

Soha nem lesz senkim, aki felér Bazhoz. Bazhoz senki sem ér fel; mintha olyasvalakivel járna az ember, aki egy legendából lépett elő. Ő a hős vámpír, a tehetséges mágus. Halálosan jól néz ki. (Én is voltam olyan, mint aki egy legendából lépett elő. *Megjövendöltek*, ugyebár. Szájról szájra terjedt a hírem.)

Szerettem volna még néhány éjszakát ebből...

De utálok nézni, ahogy Baz szenved. Utálok, hogy én vagyok az oka a szenvedésének.

– Baz – szólok neki. Felülök, és leteszem a cidersdobozt. (Baz ki nem állhatja a cidert, még a szagát se.)

A bejárati ajtónál áll.

– Igen?

Nyelek egyet.

– Ha valaki felfedi előtted, kicsoda...

Ekkor Penny beront az ajtón, ami nekivágódik Baz vállának.

– Crowley nevére, Bunce!

– Megvan! – Penny lehajítja a hátitáskáját. Bő lila póló van rajta, sötétbarna haját laza kontyba fogta a feje tetején.

– Mi van meg? – kérdezi Baz bosszankodva.

– Mi – mutat ránk Penny – nyaralni megyünk!

A tenyeremmel megdörzsölöm a szememet. Csipás, pedig már órák óta ébren vagyok.

– Én nem megyek nyaralni – morgom.

– Amerikába! – Lelőki a lábam a kanapéról, ráül a karfára, és rám mered. – Meglátogatjuk Agathát!

Baz felröhög.

– Hah! És Agatha is tud róla, hogy megyünk?

– Meglepetés lesz! – lelkesedik Penny.

– „Meglepetés! Nézd csak, itt az exed a pasijával, meg a csajjal, akit sose kedveltél igazán!” – gúnyolódik Baz.

– Agatha igenis kedvel engem – mondja Penny sértetten. – Csak ő visszafogottan éli meg az érzelmeit.

Baz felhorkant.

– Amikor lelécelt Angliából és a mágia elől, nekem úgy tűnt, igen-csak megéli őket.

– Éppenséggel, ha tudni akarod, aggódom érte. Nem válaszol az üzeneteimre.

– Azért, mert *nem kedvel téged*, Bunce.

Pennyre nézek.

– Mikor hallottál utoljára felőle?

– Pár hete. Mostanra válaszolnia kellett volna. Legalább annyit, hogy hagyjam békén. És már Instagramra sem posztol annyi fotót Lucyről. – Lucy Agatha kiskutyája. – Szerintem magányos. Depressziós.

– Depressziós... – ismétlem.

– És ez egy kirándulás lenne? Vagy vészhelyzeti közbelépés? – kérdezi Baz. Karba tett kézzel nekidől az ajtónak. Fel van tűrve az ingujja. Mindig úgy néz ki, mintha drága órák reklámarca lenne. Akkor is, amikor nincs rajta óra.

– Miért ne lehetne mindkettő? – kérdez vissza Penny. – Mindig is szerettünk volna Amerikában utazgatni!

Baz kissé megdönti a fejét.

– Szerettünk volna?

Penny rám néz, és elmosolyodik.

– Simon és én igen.

Igaza van, szerettünk volna. És egy pillanatra látom is magam előtt: mi hárman, száguldunk egy kihalt autópályán, nem is, egy *autópályán*, egy régi kabrióban. Én vezetek. Mindannyiunkon napszemüveg. The Doorst hallgatunk, amire Baz panaszkodik, én viszont, mivel az inge köldökig ki van gombolva, nem panaszkodom semmi-re. Az ég elnyúlik előttünk, kék, a kamera lencséje becsillan tőle. *Amerika...*

Megrázkódik a szárnyam. Ez akkor történik, ha kényelmetlenül érzem magam.

– Nem mehetünk Amerikába.

Penny belém rüg.

– Miért nem?

– Mert nem fogok átjutni a reptéri ellenőrzésen. – A farkam nagy részét magam alá gyűrtem, de megemeltem a combom köré tekeredett végét, hogy emlékeztessem Pennyt a létezésére.

- Majd beborítalak varázsigékkel – javasolja.
- Nem akarom, hogy be legyen borítva varázsigékkel.
- Egy ideje dolgozom egy újon, Simon, annyira király leszl!
- Nyolc óra egy repülőgépen, a szárnyam összenyomorgatva...
- Az új ige majd eltünteti – vigyorog.

Megütközve nézek fel rá.

- Én nem akarom, hogy eltűnjön.

Ez hazugság; azt akarom, hogy szívódjon fel. Újra önmagam akarok lenni. Szabad akarok lenni. De... képtelen vagyok. Nem tudom megmagyarázni, miért. (Még magamnak se.)

– Átmenetileg – nyugtat Penny. – Szerintem csak egy kis időre fogja eltüntetni, amíg a varázslat el nem kopik.

- És ezzel mi lesz? – Újra megemelem a farkam.

– Ahhoz másik ígét kell használnunk. Vagy akár be is tűrheted.

Amerika...

Sosem hittem volna, hogy eljutok Amerikába, legfeljebb akkor, ha oda kellett volna mennem az Ürességet üldözni.

– A helyzet az... – Penny beharapja a száját, és úgy ráncolja az orrát, mint amikor egyszerre szégyelli magát és izgatott. – Hogy már megvettem a jegyeket.

– Penelope! – Rossz ötlet. Szárnyam van. Pénzem meg nincs. És nem akarom, hogy a barátom a Szabadság-szobornál tegyen lapátra. Inkább itthon dobjanak, köszönöm szépen. És még vezetni sem tudok. – Nem lehet csak úgy...

A „Don't Stop Believing”-et kezdi énekelni. Ami nem az Egyesült Államok nemzeti himnusza, nekünk viszont a kedvenc számunk volt harmadikban, amikor először került szóba, hogy majd egy nap elme gyünk egy ilyen útra, miután megnyertük a háborút.

Hát... a háborút megnyertük, nem? (Azt nem gondoltam volna, hogy ez a Mágus megölését és a saját mágiám feláldozását jelenti, de papíron akkor is győztünk.)

Penny már a „*hold onto that feel-layy-anng*”-nél tart. Baz az ajtó-
ból figyel minket.

– Ha már megvetted a jegyeket... – bököm ki végül.

Penny felpattan a kanapéról.

– Ez az! Nyaralunk! – Bazra néz. – Benne vagy?

Baz még mindig engem figyel.

– Ha azt hiszed, hagyni fogom, hogy felügyelet nélkül csatangolja-
tok egy idegen országban, még hozzá a jelenlegi politikai helyzetben...

Penelope ismét ugrálni kezd.

– Amerika!